

DEBRECZEN

A DEBRECZNI ES VIDEKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

MEGJELEN NAPONKINT PENTEK ES VASARNAP KIVETÉVEL.

Hirdetési díj:

Negy huzabos petit sorát 5 kr. Nagyobb terjedelmű a többzetű hirdetések alkalmán jutányos áron vételnek fel. Helye díj minden külön bejelölés nélkül 30 kr.

Hirdetést vagy reklámot magában foglaló újsónegy szava 50 kr.

Nyitási közlemények minden petit sorra 50 krajczár.

Hirdetések fölvetésnek a szerkesztőségben és kiadói hivatalban. Főfő 1895. é. szept.

Készítők nem adnak vissz

Előfizetési árak:
hajnali, vagy postán küldve:
Égész évre . . . 10 fr. — kr.
Félévre . . . 5 . . .
Negyedévre . . . 2 . . . 50.
Ngy hóra . . . 1 . . .
Egyes szám 4 kr.

A lap szellemi részét illető minden közlemény a szerkesztőségbe (Főfő 1895. sz.) barmintve küldendő.

Előfizethető helyben:
Főfő K. Lajos könyvkereskedésében és a kiadói hivatalban. Főfő 1895. sz. alatt.)

Ujév küszöbén.

Pár nap múlva reményteljes ifju se reg özőlni el a hazai iskolákat, hogy előkészüljenek a beköszöntött új iskolai esztendőben is az élet komoly feladataira.

A ki látja ez ifjak arczán a reménységet, a jövőben vetett hitet, a nemes önbizalmat: lehetetlen, hogy lelkét emelkedni ne érezze.

A ki tudja, hogy ez az ifjuság milyen ideális álmokkal fekszik neki az iskolai studiumok fárasztó munkájának; milyen képeket sző magának a jövőből; hogy bizik ez álmok megvalósulásában: szinte nem lehet nem bizakodnia az idealizmus soha meg nem szűnő, nemesítő hatásában.

Ha elgondoljuk, hogy nemzetünk virága, reménysége ez új esztendőben is erősíti lelkének azt a most még megdöntetlen meggyőződését, hogy az élet nagy küzdelmeiben csak a szereteten alapuló keresztény humanitás nagyszerű gondolata adhat a társadalom emberének biztos alapot működésének minden mozzanatában: kit ne kecsgetne az az édes reménység, kit ne ringatna gyönyört keltő illúziókba az a hit, hogy ez a nemzedék talán jobb lesz a mainál?

Igen, mi ifjainkat hinni, remélni, szeretni, tudni tanítjuk. Hinni az örök igazság pártatlanságában, az igaz érdek megbecsülésében, a szellemieknek az anyagiak felett való uralmában, a tisztá jellemnek, az őszinte becsületességnek mindennél többet érésében.

Remélni ezek alapján a nemes törekvések feltétlen diadalát, a munkatársak ösztatlan szeretetét, az édes megnyugvásnak, a jutalmak e legmagasztosabbikának mindennél édesebb érését.

Szeretni tanítjuk az emberiséget, melyet mint egy óriási családot állítunk az ifju lelkeseidni kész fantáziája elé; szeretni a hazát, tisztán, önzetlenül; szeretni az Istent, lélekből, meggyőződésből nem farizeus nagyképűségből; szeretni mi magunkat mások érdekei ellen való törés nélkül.

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

Az eltiltott dülő-ut.

Gerle, gerle, gerlice, kettő páros! . . . nevet az egyik, szomorúan turbékol a másik.

— Ne ölelgess már engem Daru Lőrincz; felek, a Jézus szent nevére, didereg minden kis izomom.

— Jer, gyöngysorom, madaram, jer édes, megmelengetem én minden kis izedet, s végig végig csókolja Daru Lőrincz Bibor Ágnes arczat, kezét, látod, enged már a hidege; te is ölelj engem.

— Öllek, így ni! de eredj utadra . . . menj no, megtalál érkezni, ilyen tajban szokott visszatérni.

— Ne félj bilioszálam, Bibor Ágnes, a te urad Bán Imre ma két egész órával később érkez ki ide a tanyájára, mint ahogy azt maga is gondolná?

Hirtelen boru árnyalta b a szép asszony arczat, mint mikor báányföld fölött uszik át a nap s annak az árnya lebben el a virágos mezőn.

— Sohse sejdits gonoszat édes, csillagom, ártatlan az en szándékom Bán Imrével s olyan mosolygós arczot vágott Daru Lőrincz, hogy a szép asszony is felderült rá.

Gerle, gerle, gerlice, kettő páros, nevet az egyik, nevet a másik, kaczag, kaczag.

Bán Imre pedig már elhagyta Kátát, akkor éppen, mikor kiharangoztak. Feszesen ült a lisztes zsákokon, ott örlette a Virag Gábor személmében.

Hej az a menyecske, áldott kis menyecske, gondolkozik magában Bán Imre, milyen gyönyörű cipős kenyeret is tud ej! sütni.

Két pej csikó a könnyű vastengelyes

Beleoltjuk ifjaink lelkébe a tudomány szeretetét; elhiteljük velök, hogy a tudomány hatalom, melynek elnyerése édesebb a föld minden kincsénél; megtanítjuk őket rég mult idők eseményeire, a természet változatlán, csodás törvényeire, az ember szellemének fejlődésére, a tudatlanságból eredő botlásokra és veszedelmekre, meg mindenre, amiről azt hisszük, hogy általa a lélek szebbé, a test erősebbé s az egész társadalom jobbá léssen.

S elgondolva, hogy minde szép dolgokra megtanítjuk ifjainkat: lehet e csodálni, ha a jövő felől édes reménység szállja meg lelkünket?

De a ki látja azt is, hogy az iskolának e magasztos célját hogyan törekszik megsemmisíteni az élet: lehetetlen, hogy a nemes törekvések megcsufolása fölötti elkeseredés el ne komorítsa, hogy ideális eszmék valóságában vetett hite meg ne inogjon, hogy önzellen küzdelmének izzasztó munkájában egy pillanatra meg ne álljon.

Szinte az a szentségtelen kérdés tolakodik a gondolkodó elmébe: nem bűn-e az ifju lelkét magasztos eszmékkel tölteni be, mikor azokat az élet szennyes küzdelmei a legtöbb esetben egyenként kitépik?

Nem jobb volna e a jövő nemzedékét már korán azokkal az alacsony fogásokkal, ügyes sofizmával ismertetni meg, a melyet később, mikor ideális eszméit botorul megvalósítani akarja, oly nagy eredménytől boldogulni lát?

Nem tanácsosabb volna-e mindjárt az iskolában a hasznosság elvét csepegtetni a zsenge szivekbe, mint igazságosságra, reménységre, szeretetre, tudományra tanítani; hiszen az iskola falai közül kilépve azt tapasztalja, hogy ezek a szép eszmék csak eszmék, a gyakorlat embelei örökösön hangoztatják ugyan, de titkon kinevetik a jámborokat, kik azokban hisznek?

Nem célszerűbben járnának-e el, ha egyenesen bevallanók az iskolában, hogy a humanitás nagy gondolata csak

az iskolában s némely rajongók képzeletében él, de az élet egyiket is komolyan nem veszi, hanem rohan a legridegebb hasznossági elv sikamlós ösvényén?

Mert ha mi nem tesszük, meg teszi ezt a kijózanítást maga az élet, a mi mai materialis életünk.

S ezt az életet a látni kezdő ifju még elítélni is csak kételkedve merészi; mert hiszen jó példával maga az uralkodó kormányrendszer megy elől.

Az a kormányrendszer, mely kortes politikájával a társadalmat alapjában megátámadó bűnöknek vetett ágyat közöttünk.

Az a kormányrendszer, mely hirdeti az igazságosságot, kátói szigorral itél elevenek és holtak felett s ugyanakkor az igazat szólni merészlőknek betöri a fejét, a becsületes munkával szerzett érdemeiket a protekció molochjának szolgálatja ki.

A mely a morált prédikálja és prédikáltatja; de ugyanakkor bűnházak és pálinkabódék jövedelmeivel szaporítja kortes költségei miatt megürült pénztárát.

A mely az egyik kezével a humanizmus céljaira áldoz, mi alatt a másik keze az ember állati szenvedélyeinek kizsákmányolásából alkot tőkét s panaszkodik az erkölcsök romlása miatt! . . .

A mely törvényeket alkot; de e törvények kijátszására és megszegésére nem ritkán maga mutat példát. . .

Bizony ez az élet nem olyan, mint a melyet az iskolában tanítanak, s jó ezt meogondolni így az iskolai év kezdetén különösen.

Jó megtanítani már az iskolában, hogy ez az élet nem jó élet s nem az a legüdvösebb tanítás, mely az árral uszni készlet.

De ennek az éles ellentétnek — iskola és élet közt — a látása ne csüggesse el, ha elkeseríti is, az ifjuság vezetőit, a tanárokat; sőt inkább szolgáljon nekik a legerősebb ösztönül arra, hogy a nemes gondolatokat, a humanitás magasztos eszméit kiiríthatatlanul plántálják be az ifjuság lelkébe.

Tegyék ezt abban a felemelő tudat-

ban, hogy a jövő Magyarországa olyan lesz, a milyen az iskolában fejlődő ifjuság.

Alkossák ez ifjuság jellemét olyanná, mely nem hajlik és nem török meg a corruptió átkos csábjai előtt, hanem eltiporja azt s teremt új életet.

Formálják e nemzedéket igaz, önzellen hazafiakká, becsületes, igazságos emberekké, hogy az élet semmi támadása meg ne ronghassa őket, majd így talán megszületik álmaink legszebbje is, a független Magyarország, melynek élete és iskolája közt nem lesz meg az a kiálló ellentét, a mi ma a szemléltő szinte kétségbejeji.

(G.)

Mágnás kaszinó.

Debreczen, aug. 28.

Jakabffy Tódor drámája eklatáns bizonyossága annak, hogy a mágnás kaszinó nem céljának megfelelő nemzeti törekvések istápjája, hanem egy lhaságokra, ostoba urhatnamságra és feltűnést keltő szereplésre alakult valami. Minden más ez, csak társadalmi tényező nem.

Ahol reggeltől-reggelig kártya járja, ahonnan egy csomó botrányról és néhány pikáns históriáról e g y e b n e m igen szivarog ki, hát onnan ne várjunk mi közhasznú működést, jétékonyságot vagy akármiót nemes és kulturális törekvest.

Ez a kaszinó csak arra van hivatva, hogy felelet nyújtson a keztyűkező mágnásoknak, mert ok kávéházban, korcsmában nem szívesen ülnek a kártyaasztal mellé.

Ki tudja, hogy a szomszédos asztalnál nem a bugaci kisbíró veri-e a bankot? Pfüj!

A parasztember dolmánya büzt lehel, a vergónia füstje meg kiálthatatlan.

Aztán mennyire imponál is az a társadalomban, ha X vagy Y méltóságos ur fölvetett fővel, blazír an meg végig a legfenyesebb mulatóhely előtt s nem mutatja magát egész nap a nyilvánosság előtt!

Odafönn a csilláros, fényes kaszinóban van az ó otthona, ahol nyugtatni magát és tündökölni, már ez magában valami előkelő dolog.

Kártyáz és vesz, hanem mindig segít magán. Ha adós marad, becsületesszóra kap hitelt s másnap leolvassa a kártyaadósságot.

De jaj annak, a ki előtt kimerül a hitel.

Hanem egyszer csak úgy történt a dolog, hogy Bán Imrével a menyecske is bement Kátára.

Ott áldogált Daru Lőrincz a tanyaháza előtt, látta, mikor a vastengelyes cifra kocsi elhajtott, látta, hogy Bán Imre a feleségét is viszi magával.

— Most már az egyszer hiába hosszabb az utja két óra járásnyival. Szegény B bor Ágnes, milyen nagyot kell kerülnie.

A kedvéért, az ó kedvéért. . . Szürkületi kezdett, mire Bán Imre megfordult Kátáról. Egész uton a Daru Lőrinczet átkozta.

Részvét boros hangján mondta vele a szép menyecske:

— Ej, de gonosz is az a Lőrincz.

De még se olyan gonosz.

— Nézze kegyelmed, édes férjem uram, se árok, se tilalomkereszt.

Meg volt nyíva a dülő ut. Daru Lőrincz tudja, Bibor Ágnes tudja, ketten tudják, Bán Imre meg sejtii, hogy kinek kedvéért.

Attól fogva Bán Imre sohse jár egyedül Kátára, B bor Ágnes mindig ott ül mellette. Csakis úgy rövidebb az utja két óra járásnyival.

Főlátkolná már ismét Daru Lőrincz a tilalomkeresztet . . . de olyan jól esik neki látni Bibor Ágnes ábrázatát, mikor elhajtának a herés kertje mellett.

Onnan lesi a méhesből, onnan gyönyörködik benne.

Dehogy árkolja föl, dehogyan állítja elébe a tilalomkeresztet, akkor meg ez az öröm se lenne meg.

Pedig ha főlátkolta volna mindig, ej ha ki nem utította volna soha, soha, soha sem. . .

Kisteleki Ede.

kocsi előtt szedi koczogva lábait. A Sinkáékon is tul ertek már. Ide látszik a Daru Lőrincz tanyája, azon tul az övé, szomszédosak, Bán Imréé. Egy suinítás csak odáig az ut. — Ugró szöcskek pattannak föl kétfelül az orszaguton.

Bujdosó prücsök zenéje kíséri Bán Imre notáját:

Nékem olyan asszony kell:

Ha beteg is kejen fel. . .

Bizony a gyepölőszárat hajszra irányozta Bán Imre, hanem hat csak megdöbben. A két pej megállapodik.

Leemeli Bán Imre fejeröl a kalapját, kondor hajába beleamrtja az öt ujját s valami cifra mondókéval az apró szentekhez fchászkdik.

Nem is jut be a menyországa!

Bánna is, csak a tanyára juthatna!

— Hej Daru Lőrincz, Daru Lőrincz, ilyen szomszéd vagy te? Elfogod előttem az utat?

A dülőut elébe árok volt vetve, a vég egy pár kapanyit, tul rajta szalmacsóvával átkötött kereszt, a tilalomfa.

Bibor Ágnes kitekintett a hiu padlásáról.

Nagy két szemével átmerengett a szelringatott kalásztenger fölött, aztán arra nézett, amerre Daru Lőrincz mutatott.

— Latod-e Ágnes azt a porfelhőt tul a talián gróf kis erdején? Ott ni?

— Latom.

— Tudod-e, merre visz az ut?

— Tömörkenyűk.

— No hat ma Bán Imre Tömörkenyűt is megtékinti, mire ide kiér. Birja a két csikó, csak pár órával toldottam meg a járásukat, főlátkoltam a dülőutat a herés kertem mellett.

Latod, meg Bán Imre arra megkerüli a talián gróft Tömörkenyűt, aztán visszafordul az or-

szaguton ide, addig százszor ölelhetlek, százszor megcsókolhatlak, százszor elmondhatlak csilagomnak, baránykámnak. Aztán szépen átbállaghatok haza, a nélkül, hogy Bán Imrével találkozá-om esnek.

— Okos ember is vagy te, Daru Lőrincz.

A hanyabokrok a palánk tövében egyre horulva razzak boglyas fejeket. Mintha csodálkozának a Daru Lőrincz ravaszágán. A kakas is felzállott a kapufelfa tetejébe, s onnan kukorékol, mintha azt kukorékolná:

— Jön az én gazdácskam, haragosan mérgesen.

Még egy kicsit lesz hent Daru Lőrincz, a nagy eperfa irányába. Oda vonta ölébe Bibor Ágnes. Az asszony se didergett többé. Kipirult az arca, mint a pünkösdi piros rózsza, kinyitott a két karja, az borult azokkal a Lőrincz vállára.

Milyen édes is a tilalom csök, százzorta több gyönyör van a tilos szerelemben. . .

A szel megrázta az eperfa ágait, hullott a fekete eper, patogva fordult meg a bársony gyepen. Bibor Ágnes kötenyébe kapkodta, megkínálta vele Daru Lőrinczet.

— Nagyon éhes volt már úgy is Lőrincz rája . . . kellett is neki az eper.

Mikor a vastengelyű kocsi kutyogása meghallott, akkor indult meg hazafelé.

Mire Bán Imre beért a tanyaház udvarába, Daru Lőrincz már arató nézetei között állt, s emlegette nekik, milyen meleg idő van, milyen nagy a forróság.

Szegény Bán Imrének ugyancsak megtoldották a kátói utját, pedig sűrűen volt oda bejárata.

Megis ehezelt érte a szomszédjára, de nem segíthetett avval. Joga volt a Lőrincznek hozzá, övé volt a dülő-ut. Bibor Ágnes nem didergett többé, ha áttölte, ha megcsókolta. Nem borult el, nem reszkedett.

NYILT-TÉR.)*
Tudomásul!

Ezennel van szerencsém tisztelt vevőimmel és megrendelőimmel tudatni, hogy **Budapesti** és **Bécsi** iőraktárainban a közelgő

őszi és téli idényre a szükségelt legújabb divatu gyapjuszövetekből a legjobban elkészült

férfi- fiu- és gyermek ruhákat

a legnagyobb választékban összeállítottam és azok a legközelebbi napokban már meg is érkeznek.

Mire ezennel fölhívom a nagyérdemű közönség figyelmét. 280.

Neumann M.

Debreczen, főtér, a m. kir. postával szemben.

Más vállalat miatt.

Gyermek-játék diszmuáru stb. kereskedésemmel

felhagyni szándékozom,

mielőbbi üzletbonyolítás szempontjából

az összes árukat

rendkívül leszállítottam.

A helybeli és vidéki igen tisztelt vevő közönségnek eddig irántam tanusított szives bizalmát megköszönve, annak idején bátor leszek új vállalatomról értesíteni.

Tisztelettel

BAUM MIKSA.

Az Eperjesi Népbank Kályhagyára

ajánlja tiszta fehér és teljesen tűzálló agyagból készült fehér, továbbá barna és zöld ó német, chamois és majolika

cserépkályháit

valamint díszes kandalló, kandallós kályhák és takarékos tüzhelyeit, melyek az iparágban első rangot foglalnak el és számos elsőrangú kitüntetésben részesültek.

Jutányos árak mellett a legerősebb és legpontosabb kivitel biztosítottak. A kályhák felállítását a saját kipróbált szakavatott állítónk végzi. Egész épületek kályhaberendezését tetemes árengedménnyel vállaljuk el.

Főraktár Eperjesen.

Bizományi és mintaraktár Debreczenben.

KOVÁCS GYULA vaskereskedő urnál

Nagy-uj utca szegletén, a „Bika” szálloda mellett.

Kész felállított mintakályháink ugyanott megtekinthetők s a raktárról kiválasztott kályhák kívánatra azonnal felállíthatnak. (351.)

Van

utánzott „TOKAJI COGNAC”. Ezek ugyan nagyon olcsók, de éppoly rosszak és így még a legkisebb összeget sem érik meg. Eméértéktelen utánzatok könnyen felismerhetők mert

1) nem az egyedüli és csakis Tokajban létező

ELSŐ TOKAJI COGNACGYÁRBÓL

származnak,

2) ezen **TOKAJ VÁROS CZIMERÉVEL** nincsenek ellátva

BEJEGYZETT

AZ ELSŐ TOKAJI

VÉDJEGYE

COGNAC GYÁRNAK

328

Valódi csakis

Tokaji cognac Tokaj város czimerével

ELSŐ TOKAJI COGNACGYÁRBÓL, TOKAJBAN

a mely 1893/94. évben, mint hiteles közjegyzői okirat bizonyítja

725,130 liter bort használt fel.

A fenti eredeti Tokaji Cognac

Kapható: Csanak József, Felegyházy János, Geréby Fülöp, Ganofszy Alajos, Kontsek Géza, Kovács Mihály, Kondor M. és Fia, Lendbauer Kálmán, Molnár Lajos, Rickl József Zoltán, Radetzky József, Raics Gyula, Roth Antal, Tóth Béla urak üzletében.

„DEBRECZEN” NYOMDÁJA

(FÖTÉR 1828. SZ. A CSANAK-DRAGOTA-HÁZBAN. (A m. kir. főpostával szemben) teljesen újonnan berendezett könyvnyomda.

Elvállal mindenféle nyomtatványokat: **takarékpénztári, kereskedelmi ügyvédi és községi nyomtatványokat.** Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

KÉSZIT: Gyászjelentéseket, báli- és lakodalmi meghívokat. **ELJEGYZÉSI KÁRTYÁKAT, TANCZRENDEKET és ÉTLAPOKAT.** Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

Vidéki megrendelések **ERDÉLYI ISTVÁN** nyomdai művezető nevére czimzendők.

Nyomdánkat, hol északkeleti Magyarország legrégibb és legelterjedtebb politikai napilapja a **„DEBRECZEN”,** és a szintén elterjedt „DEBRECZENI HIRADÓ” is nyomatik, ajánljuk a helybeli és vidéki közönség szives pártfogásába.

Hirdetések a „DEBRECZEN” czimű lapban a legjutányosabb árak mellett eszközöltetnek.

SAZMLÁKAT, ROVATOZOTT IVEKET, NÉVJEGYEKET, bor- és rum-vignetteket, talragaszokat, **MINDENMŰ KÖRLEVELEKET és ÁRJEJYZÉKEKET.** Vidék megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

FOLYÓIRATOKAT és a NYOMDAIPARHOZ tartozó nyomtatványokat izléses beosztással **jutányos árakon.** Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan teljesítetnek.

Bírósági, végrehajtói nyomtatványok készletben tartatnak.

Előfizetési árak:
helyben, vagy postán küldve:
Égész évre . . . 10 frt — kr
Félévre . . . 5 — —
Negyedévre . . . 2 — 50 —
Egy hóra . . . 1 — —
Egyes szám 4 kr.

A lap szellemi részét illető minden kérelmet a szerkesztőségbe (Főtér 1828. sz.) barmestre küldendik.

Előfizethető helyben:
Teleki K. Lajos könyvkereskedésben és a kiadóhivatalban (Főtér 1828. sz. alatt).

Egyesüljünk

Debreczen

A hazaszeretet sorompóba a függetlenségi pártot.

Aldatlan kormányzati rendszérveteli végromlással ezer év zeti létünket.

Napról-napra csunább jelentkezik a hazafiatlan befoly a hatalom tulkapásainak, melyekben nagy és elhatározó harc most a függetlenségi és 48-as párt

Megdöbbenéssel nezi az egész nemzet azt a leha, lakájpolitikát, melynek kormány és a szabadelvűpárt felkiszilajodva, a legnagyobb nyíltsággal kihívó vakmerőn.

Megdöbbenéssel tapasztaljuk szentnek hitt jogainkat, egy szennyezi be és gyalázza meg a nemzetet. A nemzet szabad véleményének kitartó akarateréje megbénul, annak eredménye meghiusul, az ország vezetőinek szolgálata gyámoltalanságán.

Megdöbbenve látjuk, hogy a hazaszeretet elénk akadály, melyet visszacsésés, reakció minden téren, mindenütt.

Ezt a szomorú állapotokat a nemzet tani kormányzati rendszer és az elvűpárt ádalfan működése meg.

Riadót fuj most a függetlenség a haza megmentésére.

A két taborra szakadt párt egy zászló alá szilítja a magyarság jöléte és érdeke.

Együttessen, közös erővel üdvözöljék ez a párt most a szolgálata reakciónak s a hazaszeretet szívében, magasztos törekvéseinek tudatában megy a küzdelem.

Elnémul itt minden kicsinyesked, nincs itten személykedés.

A „DEBRECZEN” TÁRCA

MI KETTEN.

Szerelmünk . . .

Szerelmünk végtelen örök!
S esküdünk az égre —
Odafejjünk egy csillag futott,
Megtörtött a fénye.

Elhallgattunk és egymásra
Neztünk hosszan, mélyen:
Talán mind a ketten egyet
Gondolhattunk épen, . . .

Polczné

A tábornok leánya

— A „Debreczen” eredeti tarca

Írta: Gallovich Jenő

Neogrady Árpád, a 15-ik hős főhadnagya, hirtelen felkapta a harci plusz pamlogról a hanyagul odavetett ostort s felnyergeltette kedvenc fegyverét és átvágtatott Kordikfalvára.

Még egészen kora reggel volt, elindult. Sűrű, loma köd lömpölygött, ezüstös vízcseppek rakva a fűszálakra, a szürke, vastag kergű fára. Lassan-lassan aztán omladozni kezdett a köd; a szitaháló, melynek közeiben cseppek csillogtak, világosabb, ritkább rövid idő múlva a fölkelő nap arany érintésétől szétfoszlottak, kibontakoztak a fátyolokba takart kordki kastély kupolái.

Neogrady gyorsabb vágatására lovát s egy pillanat alatt megerkezett a tábornok szíves parkjára kopott, fakó rácssal elé.

A hosszú ideig húzódtott nagy tok után most van itt először. Mikor olyan maradt, mint a mikor legutóbb A piának hajtogatják rozsdás lon